

Traducerea: un proces care rupe tăcerea de Christina Linardaki

Traducerea a parcurs un drum lung. În 1975, cercetători precum **George Steiner** obișnuiau să afirme că "întrebarea perenă dacă traducerea este posibilă" este încorporată în "vechile îndoieli religioase și psihologice cu privire la faptul că ar trebui să existe o trecere de la o limbă la alta". Aceste tipuri de îndoieli au fost în mare parte abandonate în zilele noastre, dar rămân încă întrebări care întăresc sentimentul de precaritate al traducerii. Chiar și astăzi, traducerea este adesea considerată o formă de falsificare. În consecință, traducerea pare o sarcină imposibilă, deoarece implică un impas: acela de a fi fidel limbii țintă și de a "resuscita totuși o anumită fidelitate față de original".

Problema fidelității este primordială. Ar trebui ca un traducător "să rămână fidel textului și nu cuvintelor", așa cum se întreabă **Amarjit Chandan**, care se întreabă în legătură cu un text: "Unde este linia care se trasează între idee și corp"? **Susan Sontag**, în eseul său **Lumea ca India**, se face ecoul lui **Friedrich Schleiermacher** și, de asemenea, al lui **Walter Benjamin**: traducerea implică valoarea de "conectare cu ceva diferit de ceea ce cunoaștem, cu străinătatea însăși".

Totuși, această străinătate este deseori atenuată de dragul unei senzații mai naturale în limba țintă. Este oare corectă această netezire? Rezultatul este același, după ce diferențele lingvistice sunt atenuate? Este un loc comun ca astfel de întrebări să planeze deasupra capului traducătorului, îndemnându-l să aleagă

între a rămâne fidel textului sau ideii de bază a acestuia.

Regulile gramaticale, de exemplu, sunt adesea cauza unor neconcordanțe de traducere, deoarece implică matrice diferite de înțelegere. Pentru **Sonja Tirkkonen-Condit**, "fiecare limbă are elemente lingvistice care sunt unice, în sensul că nu au corespondenți lingvistici direcți în alte limbi". Aceste elemente pot fi de natură lexicală, frazeologică, sintactică sau textuală și nu înseamnă că sunt intraductibile în vreun sens: pur și simplu nu se manifestă în același mod în alte limbi.

Din motive precum cele deja menționate, traducerea reprezintă - de cele mai multe ori - un salt în necunoscut. Faptul că traducătorul pornește spre ceea ce crede că este o destinație planificată este o viziune romantică, deoarece este sigur că se va afla în curând în ape necunoscute. Acesta este un rezultat al complexității și al opacității textului și al nivelurilor de vizibilitate aferente ale traducătorului în cadrul acestuia.

Să luăm, de exemplu, textele de tip mozaic sau cu mai multe straturi: traducătorul are o vizibilitate mai limitată în cadrul sensului general și al narațiunii unor astfel de texte și doar la finalul lor poate deveni iluminat. Atunci când lucrează cu astfel de texte,

traducătorul este adesea forțat să opereze ca un cititor omniscient - un cititor care cunoaște dinainte concluzia sau deznodământul la care duce un text. Inevitabil, ea traduce textul nu se mișcă odată cu fluxul scrierii, ci mai degrabă dintr-un punct de vedere retrospectiv.

Atunci când scrie, autorul are o intenție, conștientă sau nu. Cu toate acestea, textul livrat publicului este deschis interpretării; la ceea ce Arrojo consideră a fi "posibilitățile infinite ale diferenței, care sunt potențial puse în mișcare atunci când un cititor se apropie de un text ". Cu alte cuvinte, atunci când citește, cititorul (și, în consecință, traducătorul, care este un tip de cititor mai informat) interferează cu sensurile autorului, proiectându-și propriile interpretări asupra textului. **Arrojo** indică o anumită formă de "incompletitudine" a textului, care rezultă din incapacitatea acestuia de a constitui o entitate de sine stătătoare, adică fără intențiile și interpretările, pe rând, ale autorului, cititorului și traducătorului. În consecință, autorul devine "o simplă "limită" sau un "oaspete" care poate fi sau nu invitat la actul de lectură productiv al cititorului ". Atunci când predă un text publicului, autorul, așa cum credea **Roland Barthes**, suferă o moarte simbolică. Pe măsură ce autorul "moare", se naște altcineva: interpretul (adică cititorul sau traducătorul), care este recunoscut ca fiind "un producător activ de sens" și "a cărui interferență nu este doar tolerabilă, ci inevitabilă ".

Dar în ce măsură? Afirmările politice, de exemplu, sunt (sau cel puțin ar trebui să fie) mai puțin deschise la interpretare atunci când sunt traduse. Sarcina traducătorului nu este de a traduce în mod judicios sau de a-și asuma rolul de critic. Ea trebuie să își asume o poziție de pasivitate radicală.

Revenind la limbă, trebuie să recunoaștem că aceasta este esențială pentru orice cultură: atunci când încearcă să transfere un sens dintr-o limbă în alta, traducătorul se angajează în mod esențial într-un dialog intercultural sau într-un act de transfer cultural și de re/producție de sens.

În zilele noastre, cultura însăși este privită ca un proces viu de traducere. "Ca urmare, termenul de traducere este definit acum ca un termen dinamic de întâlnire culturală, ca o negociere a diferențelor, precum și ca un proces dificil de transformare " , oferind și dezvăluind temeuri pentru o nouă metaforă viguroasă, de exemplu, a migrației ca traducere. Desigur, din punct de vedere lingvistic, migrația este doar o fațetă a semnificației, termenii contestați de exil și diaspora fiind alții.

Semnificația în tensiune și coexistență ca aceasta "sare în golul spațial dintre două limbi istorice numite ". Acest "vid spațial" este un "loc fertil și, în același timp, neliniștitor, în care are loc interacțiunea dinamică a cel puțin două culturi". Parafrazându-i ușor pe **Dingwaney și Maier**, am putea spune că este spațiul în care migrantul sau cel deposedat poate alege să traducă în mod deliberat greșit textul străin, subminându-i autoritatea. A vorbi despre cultură ca traducere înseamnă, așadar, a o coborî cu picioarele pe pământ, a fundamenta și a contesta orice "discuție despre limbaj în termeni de religiozitate, ridicând traducerea la nivelul sublimului " . Înseamnă să conștientizăm diversele interpretări ale lumii care există în realitate, în ciuda locurilor comune subiacente care există și ele.

Acest lucru presupune că locul și timpul pentru judecăți personale nu se află în cadrul traducerii. Astfel de judecăți, născute în interiorul textului, trebuie să se deplaseze

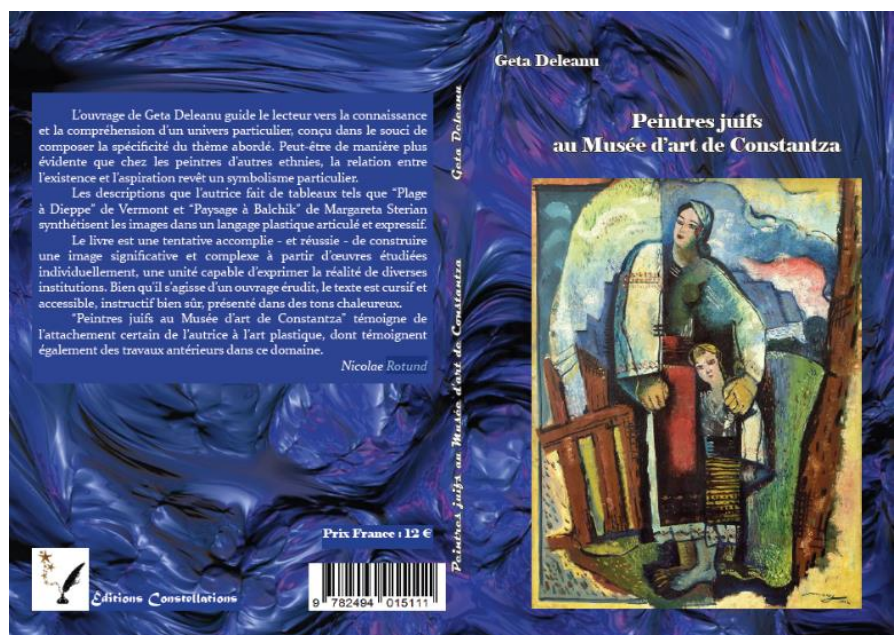
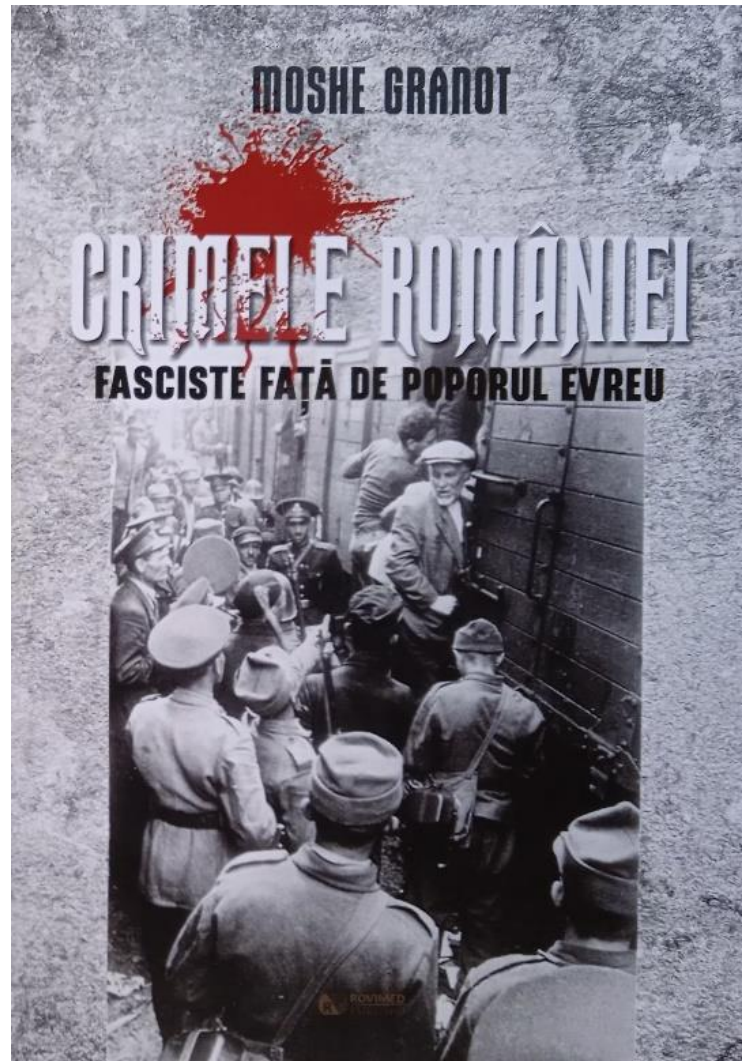
în exterior, într-un alt timp și loc, în "golul spațial" menționat anterior, unde pot - și ar trebui - să fie neutralizate. Acesta este un punct subtil și vulnerabil al procesului de traducere, în care traducătoarea își retrace prezența cea mai palpabilă în text, făcând în schimb o alegere profund etică.

Prin urmare, identificările riscante de acest gen sunt extra-lingvistice. Acest lucru nu este deloc surprinzător: un traducător bun este foarte conștient de ceea ce se află în afara limbii și a aparențelor și de modul în care traducerea trebuie să "ajungă în spatele" unei limbi și a unei culturi și să pătrundă în tăceri.

Traduceri la Editurile SAGA & Constellations

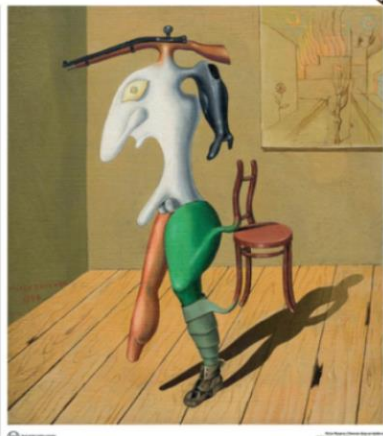
Adrian Grauenfels – Traduceri, Trădări, Teritorii
Editura SAGA- Free Ebook

Link: <https://www.jurnal-israelian.com/>

Adrian Grauenfels

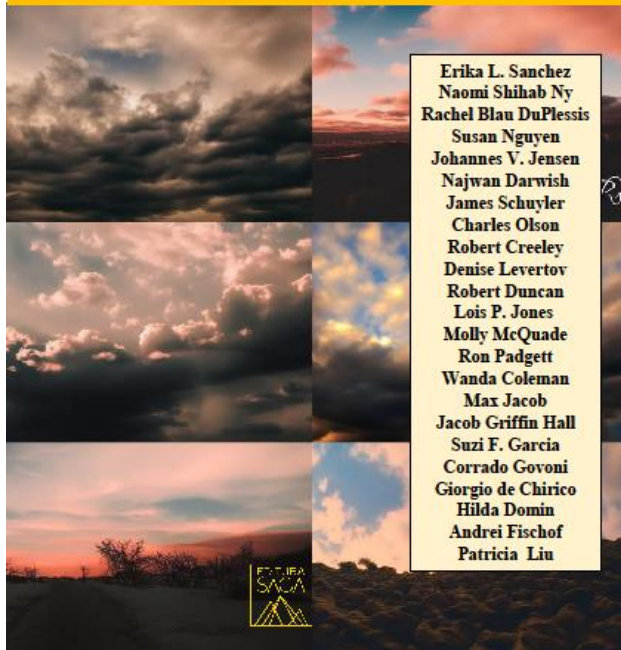
Sur les traces de Victor Brauner

Adrian Grauenfels

CERUL LA PICIOARELE NOASTRE

Traduceri - V - Ebook

- Erika L. Sanchez
- Naomi Shihab Ny
- Rachel Blau DuPlessis
- Susan Nguyen
- Johannes V. Jensen
- Najwan Darwish
- James Schuyler
- Charles Olson
- Robert Creeley
- Denise Levertov
- Robert Duncan
- Lois P. Jones
- Molly McQuade
- Ron Padgett
- Wanda Coleman
- Max Jacob
- Jacob Griffin Hall
- Suzi F. Garcia
- Corrado Govoni
- Giorgio de Chirico
- Hilda Domin
- Andrei Fischof
- Patricia Liu

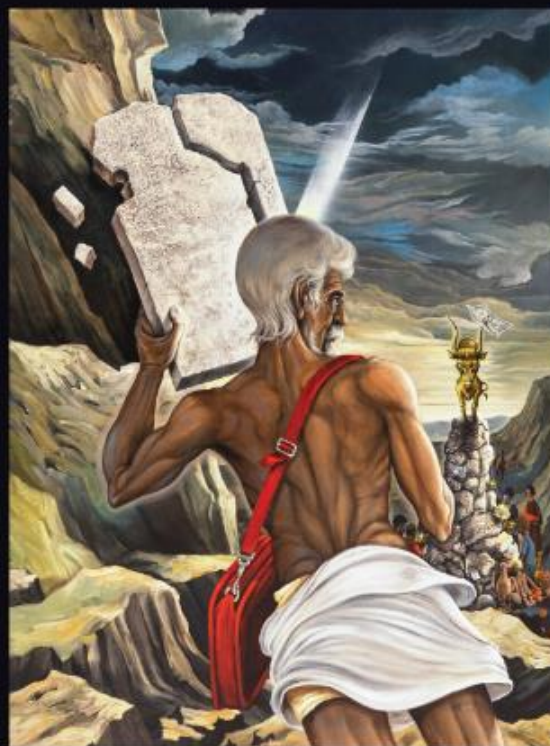

Adrian Grauenfels

Adrian Grauenfels

Baruch Elron - La magie du pinceau

Baruch Elron - La magie du pinceau

Editions Constellations

9782494015043

Prix France : 39 €